

(Rozhovor s písničkářkou Simonou Klímovou)

Přiznám se, že rád poznávám nové tváře folku. Baví mě objevovat mladé lidi s tajným přáním, že o nich ještě uslyšíme. V každém případě je každé takové setkání příjemné a obohacuje mě. Vůbec ale nevadí, že se mé tajné přání nesplní a dotyčný nebo dotyčná hraje a zpívá jen pro radost svoji a svých kamarádů.

Simonu Klímovou, sympatickou dlouhovlasou dívku ze Slaného jsem viděl poprvé na loňském Notování pod Vyšehradem jako součást dvojice Proti srsti, kde zpívala spolu se Slávkou Podobovou. Jenže Slávka vozí svého malého chlapečka v kočárku a Simona stojí na jevišti sama s kytarou. Tak jsem jí potkal na letošním Notování, ale nepostoupila. Moc se mi její projev líbil. Simona má krásnou barvu hlasu, je dobrá kytaristka a její písně mají dobré texty a melodie. Simona dávno není zpívající děvčátko. Je to mladá žena, která ví co chce sdělit. Chvilku jsme si se Simonou psali a domluvili se, že se příjedu podívat do jejího rodného Slaného, hezkého historického města kousek od Prahy.

Nedaleko náměstí, v Kynského ulici je malá čajovna Letící slunečnice. Každý měsíc, od prosince 2004, tam Simona hraje a zve si hosty. Tentokrát čajovna hostila pražskou kapelu Jauvajs. Jauvajs dorazil bez houslistky, která dala přednost Japonsku a bez malé Aničky, o níž se starala babička.

Simona Klímová v čajovně Letící slunečnice

foto: <http://simonaklimova.wz.cz/>

Poprvé v životě jsem viděl čajovnu tak nabitou lidmi, že seděli i na pódiu. Hrál se unplugged a o to byl večer hezčí. A tento večer patřil k mým letošním nejlepším zážitkům. Jauvajs strhli publikum, které je nechtělo pustit z minipódia a totéž platilo i o domácí Simoně. Zvlášť potěšující je široké věkové spektrum diváků.

Když všichni odešli, sedli jsme si se Simonou k malému stolku a chvíli si povídali.

Simčo, jak jsi dokázala, že je dnes čajovna plná diváků?

Já nevím, to oni sami. (Smích). Ne, jsem strašně ráda, že se to povedlo. Když jsem s čajovnou začínala, měla jsem strach, zda lidi přijdou na komorní folkovou muziku, na písničkářku, kterou sice potkávají ve městě, ale asi o ní moc nevědí. Nevěděla jsem, jak mou muziku přijmou. Můžu ale říci, že za rok, co tady koncerty dělám, se lidi naučili chodit. Mám radost z každé tváře, která přijde poprvé, podruhé, potřetí nebo počtvrté. Největší radost je z nových tváří. A to, že se lidi vracejí, je ten největší úspěch, který vůbec může být. Je to tady maličký, ale to vůbec nevadí. Prostor je komorní, je to tady hrozně hezký a já pevně doufám, že se sem lidi budou vracet. Snažím se proto udělat všechno, zejména pokaždé pozvat zajímavý hosty. Pokaždé zvu někoho jiného, kdo má jiný náhled na muziku, kdo jinak tvoří. Doufám proto, že cestu zpátky si všichni najdou.

Jak si se vlastně dostala k psaní písniček?

K psaní písniček jsem se dostala docela jednoduše, protože už na základní škole jsem zbožňovala český jazyk, dokonce jsem ho chtěla studovat, ale vítr mě zavál úplně někam jinam. Každopádně jsem začala psát do dětských soutěží a pak do skoro dospívajících.. Psala jsem články, povídky a dokonce jsem chtěla napsat knížku, která leží někde rozepsaná v šuplíku. Pak přišly básničky a díky tomu, že od sedmi let hraju na kytaru, nejdříve to bylo něco jako melodram (Smích) a potom už mě napadaly slova přesně na melodii a písničky začaly. Pak jsem se dostala na tábory, kde už se písničky hrály. Sice byly cizí, ale už jsem poznenáhlu začala tvořit svoje vlastní, abych mohla vyjádřit všechno, co mě potkalo a co mě trápí a co mě těší. Následovalo období kapel, potom duo, kdy jsem psala a teď jako písničkářka nikoho jiného nemám, tak si píšu sama.

V tvém hlase cítím šanson, nechtělas někdy zkusit tento žánr, třeba s kapelou nebo s klavírem?

Určitě by mě to lákalo. jednou jsem potkala jednoho pána z jedné dixielandové kapely a on říkal, že by se mnou zkoušel gospely, tedy něco jiného než jsem tvořila a že bych se na to hlasově hodila. Jenže bohužel z té spolupráce sešlo a moc mě to mrzí. Byla by to úžasná zkušenost. Šansony mě lákají rozhodně, protože jsou to prožitkový záležitosti a to by mělo opravdu hodně bralo. Skončila jsem jako písničkářka a ten postup jsem si prošla úplně opačně než leckdo jiný, tedy z kapel a sborů k té holce s kytarou. Kdyby přišla nějaká zajímavá nabídka, tak se jí nebráním.

Koho ráda z muziky posloucháš?

Můžu říct, že nemám úplně vyhraný styl. Je to divný říkat, ale poslouchám to, co mi přijde pod ruku. Rozhodně to musí být věci, který mě něčím osloví a kterým můžu věřit. Z kapel, na kterých jsem asi vyrostla, to jsou rozhodně Nezmaři, který jsou mi strašně blízko jak textama, tak muzikou. Obě zpěvačky, jak Pavlína tak Šárka jsou úplně fantastický. Prošla jsem i Žalmanem, který má taky krásný věci. Nemůžu říct, že by to byl jenom folk, jsou to různý žánry a můžu říct, že si nevybírám. Hlavně, že je to dobrý a něco mi to říká.

Navedlas mě na otázku, co myslíš, že je folk?

Pokud to беру tak, že jsem folková písničkářka nebo se jí aspoň snažím být, tak folk je pro mě niterní záležitost. U folku záleží hodně na textech a ten člověk, který text píše proto, aby mu druhý uvěřil, musí psát ze sebe. Právě proto si myslím, že folk je písnička, která něco říká a která oslovuje a která člověka chytí.

Na pódiu jsem viděl takový tři šikovný dívky, ty pracuješ i s dětmi?

Ne nepracuju, jedna z nich byla vnučka mého dlouholetého kamaráda, se kterým jsem hrála v kapele a myslím si, že ta holčina je velice šikovná, jednou nám tu hrála jako host. Mám radost z toho, že se nám ten potěr vyvíjí k tomu, že jednou je budeme poslouchat jako své pokračování.

Říkala jsi, že jsi měla ráda češtinu, co ráda čteš?

Abych se přiznala, dřív jsem četla hodně moc, historický romány a všechno možný, hlavně díky tomu, že jsem to chtěla studovat. Přiznám se, že teď trochu stagnuju a poslední knížka, kterou jsem Den trifidů a Egyptan Sinouhet, kterého mám ještě rozečteného.

Oslovuje tě něco z poezie?

Tak jak jsem slyšela přezpívaného Skácela, tak určitě on a k jeho čtení se chystám. Jinak ale básnický zpracování určitých písničkářů, třeba Cohen nebo Simon s Garfunklem nebo Mitchellová.

Co chystáš v čajovně nového? Máš nějaké zajímavé hosty?

Určitě, zatím mám v plánu prosinec, kdy bude hostovat úžasná kapela Pětník, vokální seskupení a moc se těším. Hráli jsme spolu v Toulcově dvoře a opravdu bomba. Jinak se snažím, aby hosti byli trochu pestřejší. Budu střídat písničkáře s kapelami. Myslím si, že prostor tady je, kapela se sem vejde. Takže kapela, která neprahne jen po tom, aby hrála přes mikrofony a dokáže zahrát komorně, je vítaná.

Máš webové stránky, na nichž se o tobě čtenáři více dozvědí?

Mám webové stránky, adresa je <http://simonaklimova.wz.cz >, kde se čtenáři dozvědí o všech mých koncertech. Na stránky se snažím dávat všechno možný, co se děje okolo mě. Tahle čajovna vznikla na přání lidí a mé koncertníky se už nekonají jednou za dva měsíce, ale jednou za měsíc, protože to lidi chtěli a mě to moc těší. A tenhle koncert, který před chvílí skončil, byl prostě úžasný a budu na něj dlouho vzpomínat.

V ruce držím dáreček od tebe, tvůj demáček. Uvažuješ, že by nezůstalo jen u demosnímku?

Jsem zastáncem toho, že cesticka se musí vyšlapat a proto bych nerada něco uspěla. Rozhodně se bude natáčet další demo, ale na klasický cedéčko si ještě chvíli počkám.

Simono, moc ti děkuji za rozhovor